

Ceremonialna cerkvenost

Kaj koristi odpoved vsemu, kar predpisuje takšna z malikovanjem nabita Cerkev? Najpametneje je pustiti toku svojo pot. Ko bo dosegel morje, bo moral sam od sebe odnehati. Prav tako neumno bi bilo, če bi hoteli plavati navzgor proti takšnemu toku. Kajti kolikor močnejše bi hotel kdo kljubovati valovom, toliko silneje bi ti udarjali v njegovo čelo. Najboljše je pustiti tok, da teče, kjer in kakor teče - v srcu pa se oddaljiti kolikor se da in iskati zanesljivo pot čiste resnice.

Upiranje posameznika proti nečemu, kar se je v določenih normah stoletja dolgo, bolj in bolj utrjevalo, bi bila pač neumnost. Bilo bi kot vojna med enim vojakom in tisoč vojaki: le kaj bi opravil eden proti tisočim? Prav tako je z enim, ki bi se hotel upreti proti za vedno ustvarjeni splošni ureditvi. Njegovi nazori so lahko še tako pravilni, kaj pa naj stori, če je velika množica slepa in gluha?

JAZ tako in tako nikoli ne gledam na zunanost, temveč vedno samo na notranje v človeku. In tako lahko vsak pošten kristjan v molilnici čisto veselo sledi ceremonialnemu bogoslužju, v svojem srcu pa je pri Meni, tako mu to ne bo niti najmanj škodovalo.

Kogar pa takšno bogoslužje jezi, naj ostane zunaj, kajti s silo ne bodo nikogar vlekli noter. In tudi, če bi se to zgodilo, ne bi bilo škode. Kajti še vedno je boljše v molilnici opravljati določeno pobožnost, kot na zapovedane praznike hoditi na lov ali v igralnico, ali sklepati oderuške posle, ali kovati zarote in še več podobnega.

Če komu ne diši pridiga, naj ostane pri prebranih vrsticah iz evangelija. Iz tega bo lahko posnel toliko, da bo dovolj, da lahko doseže večno življenje, če le malo vrsticam pravilno sledi. Tako ne more nekdo nič izgubiti, če gre v molilnico, kjer še vedno lahko najde kaj, kar ga opozarja NAME. Če pa se kdo zgolj iz golega sovraštva proti takšnemu malikovanju oddalji od tega, ne oprime pa se ničesar boljšega, temveč navadno samo slabšega, tedaj vprašam: Ali mu bo to kaj koristilo?

Jeruzalemski tempelj je bil za časa MOJEGA življenja na Zemlji popolni malikovalski tempelj. Zato ni bilo več mogoče govoriti o božji hiši. Toda JAZ kot JEHOVA nisem nikomur prepovedal obiskovati templja in darovati svojega daru. SAM sem večkrat učil v njem in SEM tam odpustil prešuštnici njeno krivdo. Tudi SVOJIM učencem nisem nikoli prepovedal obiskovati templja. Zakaj naj bi se torej ta nekdo jezil zaradi obiska molilnice? Kajti če gre res v MOJEM imenu vanjo, tedaj sem JAZ pri njem. In dokler bom JAZ tam zdržal, bo pač lahko zdržal tudi tisti, s katerim SEM v njem.

Sploh pa ne sme nihče klicati bliska in žvepla z neba, dokler ga JAZ SAM ne bom vrgel tja. Kdaj pa bo to potrebno, vem JAZ najboljše.

Dokler ima velika množica ljudi še veselje s tem, da na vse mogoče načine podpira to cerkvenost, tako dolgo naj še traja. Komur so te ceremonije z velikim sijajem všeč, naj ostane pri njih in naj ostane norec! Kdor pa ME pošteno išče, ME bo tudi našel. Sprejel ga bom in ljubši MI bo kot ves svet, poln norcev. Če se torej JAZ ne vznemirjam preveč zaradi splošnega stanja teh stvari in jih dopuščam, naj vam bo to znamenje, da MI je prav malo do vseh teh stvari.

Če pa tu in tam najdem posameznika, ki ME nadvse ljubi, do tistega je tudi MENI več kot do vsega sveta. Tega enega bom pustil uživati vso polnost SVOJE milosti, svetu v njegovi neumnosti pa bom dal otrobe. Kajti do enega dobrega je MENI veliko več kot do vrha polnega sveta norcev. Kolikokrat je že bila s travnika pokošena trava, in kaj zato? Saj znova zraste druga. Tako je tudi pri ljudeh na Zemlji, ki so norci in hočejo norci ostati.

Jakob Lorber
Zemlja in luna